

Гарроу Дев'ята (Запечатана гробниця #2)

КУПИТИ

Про книгу

Гарроугарк Нонаджесімус обрана Імператором, щоб воювати у війні, яку неможливо виграти. Із суперницею, яку вона на дух терпіти не може, Гарроу має відточити свої вміння до досконалості. Проте здоров'я останньої некромантки Дев'ятого Дому погіршується, меч викликає нудоту, а власний розум загрожує зрадити. Ніщо не є таким, яким здається, в залах Імператора. Полишена в темряві разом із непривітними наставниками, переслідувана збожеволілим привидом убитої планети, Гарроугарк повинна знайти відповіді на два небажані запитання: чи хтось намагається її вбити? І якщо так — чи став би всесвіт від цього кращим?

Зачин

Ніч перед убивством Імператора

Твоя кімната давно занурилася в майже непроглядну темряву, і ніщо більше не розсіювало увагу від струсів: гуп! гуп! гуп! — одне за одним вдаряли тіла, настрибуючи до стлужища, що облипало корпус станції. Назовні не визир-неш — засувки ілюмінаторів опущені, — але виразно відчувалося двиготіння, шкрябання хітинових панцирів об метал, катаклізмичне роздирання сталі губчастими пазурами.

Холоднеча стояла страшенна. На твоїх щоках, косах і віях блищала паморозь. Твій подих вився сірим вологим димком у задушливій пільмі. Вряди-годи ти скрикувала і більше того — не соромилася: зрозуміла тілесна реакція на їхню близькість, та й далеко не найгірша з можливих.

З гучномовця долинув голос Бога, і звучав він украй спокійно:

— Десять хвилин до пролomu. Охолодженого повітря маємо на пів години... далі працюватимете в печі. Переділки не підіймайте, доки не врівноважиться тиск. Розмірюйте сили. Гарроу, твій відсік лишу замкнутим якнайдовше.

Ти зіп'ялася на ноги, обіруч стискаючи мереживні спідниці, побрела до кнопки інтеркому. Не дібравши чогось осудливі-шого чи хвацькішого, ти огризулася:

— Я дам собі раду.

— Гарроугарк, ти потрібна нам у Ріці, тож не заморочуйся з некромантією на цьому боці.

— Я є лікторкою, Пане, — пролунала твоя відповідь. — Твоєю святою, твоїми пальцями й відрухами. Якщо ти шукав собі Руку, яку треба ховати за дверима — аж досі, — тоді я була про тебе хибної думки.

Ти почула його далеке зітхання зі святилища в глибинах Мітреума. Уявила, як він сидить у латаному-перелатаному кріслі, розминає праву скроню палухом, як завжди розминав. За мить він озвався:

— Прошу, Гарроу, не квапся вмирати.

— Навчителю, вір у мене бодай трохи. Досі я успішно виживала.

Переступаючи, ти пройшла обережно через концентричні кола потовчених вертлюжних западин, повз піщані насипи дрібномеленої стегнової кістки, спинилася в центрі й віддихнула. Глибокий вдих носом, глибокий видих ротом, як тебе навчали. Іній помалу розтавав, лягав росицею на твоє обличчя

й загривок. Ряса стала тобі жаркою. Ти опустилася долі на схрещені ноги й безпорадно поклала руки на коліна. Кошикова гарда шпаги тицялася тобі в стегно, немов зголодніла тварина, просячи корму: у напливі раптового роздратування тобі закортіло відстебнути й пожбурити кляту штуковину якнай-далі, в інший куток кімнати. Тобі допікало лиш те, як жалюгідно недалеко вона відлетить. Назовні корпус здригнувся знову, коли в нього вліпилися ще кілька Вісників. Ти уявила, як вони комашаться одне на одному: сині — у відкинутій астероїдами тіні, жовті — у світлі найближчої зорі.

Двері до твоїх покоїв відсунулися під зітхання древніх пневмоциліндрів. Утім, на заброду не зреагували ні зубні капкани, вбудовані в одвірок, ані згустки самовідновного праху, наліплені на поріг. Вона переступила поріжок, задерши павутинисті спідниці аж на стегна й балануючи, мов танцівниця. У темряві її шпага відливала чорнотою, а кістки її правої руки виблискували масним золотом. На її вигляд ти заплющила очі.

— Я могла б захистити тебе, лиш попроси, — мовила Янта Перша.

Твоїми ребрами скотився теплуватий струмочок поту.

— Радше згоджуся, щоб з мене витягли всі сухожилки по одному і ложили ними мої потрошені кістки, доки не розмочаляться, — відказала ти. — Радше згоджуся, щоб мене оббілювали живцем і закатали в сіль. Радше згоджуся, щоб мій власний шлунковий сік закрпали мені в очі.

— Тобто, я так розумію... можливо, — протуркотіла Янта. — Ну ж бо, не комизься. Нема тут чого стидатися.

— Нащо б ти припленталася сюди, як не доглянути за своїм капіталовкладенням.

— Я прийшла застерегти тебе.

— Застерегти мене? — твій голос бринів блідо й без-виразно, навіть як на твій смак. — Отепер ти приходиш із засторогам?

Твоя гостя-лікторка наблизилася. Ти не розплющувала очей і здивувалася, почувши, як вона хрускає, ступаючи по кістковому укладу; як, не здригнувшись, опускається навколішки на маркітний запудрений килим. Вловити танергію Янти тобі нізащо не вдалося б, але пільма за повіками загострила твою чуйність до її страху. Ти відчула рух здиблених волосинок на її передпліччях; калатання її вологого людського серця, посування під шкірою лопаток, коли вона напружила плечі. Твій нюх душила суміш її поту і парфуму: мускус, троянда, ветивер.

— Нонаджесімус, ніхто не прийде рятувати тебе — ні без глузування, але з домішкою чогось іншого: збудження,

Спека наростала. Станцію здушувало пеленаючи, воруш-ке полчище головогрудей і крилець, жувалець та антен — навала мертвих посланців неситимого зоряного месника. Твій комунікатор затріщав статичними перешкодами, але, зрештою, доніс лише тишу. Тиша розляглася в оздобних коридорах Мітреума, заповонила твою душу, гаряча і парка. І крик твій був криком безгучним, і горлові м'язи трепетали німотою.

Ти пригадала запечатаний тоненький конверт, адресований тобі: «На випадок неминучої загибелі».

— Вони вдираються, — зазначив Імператор. — Пробачте мені, діти... і дайте йому чортів.

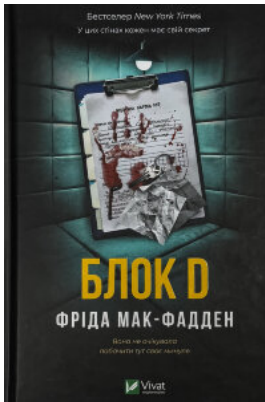
Десь на віддаленому краю станції продавилися з хрустом плексиглас і метал. Твої коліна обернулися на драгли, і ти осунулася б на підлогу в конвульсіях, якби вже не сиділа. Пучками ти стулила собі повіки й вимусила себе завмерти. Темрява згустилася й остигла, коли ти залялькувалася у перший шар вічної кості — даремний дурний учинок, адже захист розчиниться у мить твого занурення, — а тоді в другий і третій, занишкнувши в осередку безповітряного непробивного кубла. По всьому Мітреуму здружено стулилися п'ять пар очей, твої зокрема. На відміну від їхніх, твоїм більше не судилося розтулитися. За пів години, попри всі надії Навчителя, ти лежа тимеш мертвою. Ліктори на службі Імператора-Воскресителя почали забрідати в Ріку, де засів звір-відродженець — напівжива-напівмертва червива брила позамежової маси поблизу орбіти Мітреума — і ти брела з ними. З тією різницею, що лишала позаду уразливе тіло.

— Молюсь, щоб гробниця лишалась замкнута, — ти декламувала вголос, неспроможна звести голос понад здушене шепотіння. — Молюся, щоб камінь не відвалили. Молюсь, щоб поховане похованим було, незрушним у вічнім своїм спочинку, з оком стуленим і мозком завмерлим. Молюсь за життя..

— О, небіжнице-Гробнице, — зійшла ти на дику імпровізацію. — Кохана мрице, почуй свою служницю. Я любила тебе усім своїм прогнилим нікчемним серцем — любила тебе до самозабуття — дай же мені прожити вдосталь, аби вмерти біля твоїх ніг.

З цими словами ти занурилася, готова воювати проти самого Пекла.

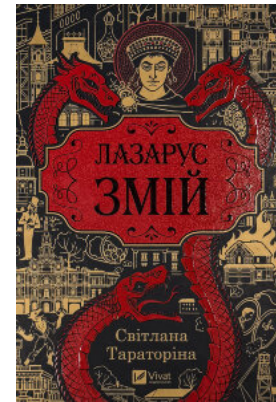
Рекомендована література

Блок D

Збірка її жалів

Лазарус. Змій

Лише на літо

Проблема раю

У цей час наступного літа

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ